

AMERİKA KITASINDA KOLONİZASYON VE BİRLEŞİK DEVLETLERİN KURULUŞU

Levent ARSLAN*
Sezgin YILDIZ**

Araştırma Makalesi/Research Article

Atıf/Cite as: Arslan, L. ve Yıldız, S. (2023). Amerika Kıtasında Kolonizasyon ve Birleşik Devletlerin Kuruluşu. *DÜMAD (Dünya Multidisipliner Araştırmalar Dergisi)*, 6(Prof. Dr. Durmuş Ali Arslan Özel Sayısı), 242-260.

Özet

Dünya tarihinde önemli bir yeri olan Amerika'nın keşfi ve beyaz adamın bu topraklara yerleşmesi, bir zamanların Doğu dünyasının Avrupalılar için ne tür gizemler taşıyor ise, şimdilerde doğulular için de aynı gizemlere sahip, bir büyük hadisedir.

Bu büyük hadisenin özellikle 19. yüzyıldan sonra Avrupa ve Asya kıtalarında tanınması ve her alanda ilişkiler kurulmasıyla başlayan çözülme dönemi, aslında herşeyin tüketildiği, sahip olunanın el değiştirdiği ve bilinmezlerin ortadan kaldırıldığı yeni bir dönemi oluşturur. Bu dönem artık yerli Amerikalıların olmadığı, Avrupalı Amerikalıların yaşadığı bir dönem olması hasebiyle, doğulu ya da Asyalı insan tipi o büyük merâğı ile başbaşa bırakılmıştır. Bundan sonraki Amerika, hür dünyanın bir parçasıdır ve artık gizlenmeden bütün bir tarihin oluşumuna katkı sunacak her türlü imkana sahiptir. Bu yönüyle o gizemler ülkesini ilk elden tanıyacak bir tarih anlayışının gelişmesi, doğulu insanın hafsalasındaki o karanlık dönemi de aydınlatması açısından büyük imkan sağlamıştır.

Bu makale Bryn O'Callaghan tarafından yazılmış olan *An Illustrated History Of The USA, Longman Group UK Limited 1990* çalışmanın bir bölümünü sunmaktadır ve bu bölüm Amerikalı beyaz adam ile Pasific'li yerlilerin ilk buluşmalarını ortaya koymaktadır. Makale Beyaz Adamın küstahlığı karşısında, yerli Amerikalının dürüst ve katlanılabilir yaşamını gözler önüne sermektedir.

Anahtar Kelimeler: Amerika, Avrupa, Beyaz, Fransa, İngiltere, Pasifik, Yerli

* Okul Müdürü, Defne Aknehir İlkokulu, arslansoy_levo@hotmail.com, Orcid: 0000-0002-3108-8549

** Öğretmen, Altınözü Toprak Hisar İlkokulu, sezginyildiz2015@gmail.com , Orcid: 0000-0002-2421-5124

Abstract

The discovery of America, which has an important place in world history, and the settlement of the white man in these lumps is a great event that has the same mysteries for the easterners as the Eastern world once held for Europeans.

The disintegration period, which started with the recognition of this great event especially in Europe and Asia after the 19th century, and the establishment of relations in every field, actually constitutes a new period in which everything is consumed, possessions change hands and unknowns are eliminated. Since this period was a period when there were no Native Americans, but European Americans lived, the eastern or Asian human type was left alone with its great curiosity. The next America is a part of the free world and has every opportunity to contribute to the formation of an entire history without being hidden anymore. With this aspect, the development of an understanding of history that will introduce that land of mysteries at first hand has provided a great opportunity in terms of illuminating that dark period in the memory of the eastern people.

This article presents part of An Illustrated History Of The USA, Longman Group UK Limited 1990 work by Bryn O'Callaghan, which reveals the first meeting of American white man and Pacific native. The article reveals the honest and bearable life of the Native American in the face of the White Man's arrogance.

Keywords: America, Europe, White, France, UK, Pacific, Native.

Giriş

1490'lı yıllarda Kristof Kolomb ile başlayan dünyayı yeniden keşif macerası, Hindistan yolu aranırken bir rastlantı sonucu ilk defa yeni bir toprağın keşfiyle sonuçlanmıştır. Bilinen dünyanın dışında kalan bu toprak parçası Pasific Okyanus'unun karşı tarafında bulunan ve bilinmezlerle dolu yeni bir karalar ve adalar silsilesinden oluşmaktaydı. Bu topraklara ilk gelen kişinin Kristof Kolomb'un olduğu düşünülüyor olsa da aslında Arap Tüccar Gemileri'nin çok daha eski zamanlarda bu topraklarla ilişki kurdukları ve hatta buralara kadar mal taşıdıkları Piri Reis'in hazırlamış olduğu büyük dünya atlasından anlaşılmaktadır. Onun yapmış olduğu bu harita Amerika'nın bir keşif sonucu değil, aslında bilinen bir yer olarak beyaz adam tarafından istilasından başka bir şey olmadığını göstermektedir. Kolomb gibi maceracı kimliklerin altın bulma merakının sonucunda ulaşılması ve geçilmez olduğu düşünülen Pasific Okyanus'unun aşılması yerli kabilelerin yaşadığı, uygar dünya olan Avrupa ve Asya'dan tecrit edilmiş bir şekilde kalmış olan bu yenedünyanın keşfi, ilk başlarda pek önemsenmemişti¹.

¹ Zvi Dor-Ner and William Scheller, Columbus and the Age of Discovery, New York, William Morrow and Company, Inc., s.71.

Avrupa'nın ezik insanların yerleşmeye başladığı bu çorak ve zor koşulların dünyası, zamanla yerlilerden alınarak yeni bir yaşama kapılarını açtıktan sonra iklimi, doğası, toprağı, yaşam koşullarıyla benzersiz bir nimet sunmaya başlamıştır. Bu da söz konusu toprakların tamamının keşfine başlanmasına ve dünyanın üçte birinin bulunduğu muazzam bir keşfin kapılarının açılmasına ve yeni bir ülkenin yaratılmasına imkan sağlamıştır.

Aç gözlü Avrupalıların boyunduruğunda başlayan bu yeni yaşam, barışın hakim olduğu Amerika topraklarını kısa bir zaman sonra kaosun ve kargaşanın merkezi haline getirilmiştir. Beyaz adamın uyguladığı vahşet sonucunda nerede ise yerlilerin hiç yaşamadığı yeni bir dünya yaratılmıştır. Bu istiladan sonra Amerika'da yerli olmak demek hiçbir hak ve salahiyeti olmayan vasıfsız bir mahluk ile aynı olmak demektir².

Beyaz adamın Amerika'ya getirmiş olduğu bu yeni anlayışın, Avrupa'nın binlerce yıllık geçmişinden kaçan ezik Avrupalılar tarafından icra ediliyor olması da bir büyük muammanın diğer bir yönüdür.

Bu makalede Bryn O'Callaghan'ın bakış açısıyla Avrupalıların yaratmış olduğu yeni Amerika'nın ilk yerleşim zamanları hakkında bilgiler bulunmaktadır. Bu bilgiler ışığında Amerika'nın yerlileri ve yeni meskunları arasındaki ilişkilerin bir çeşit özetini yansıtacak olan makale, ilk defa da olsa Amerika'nın arka yüzünün küçük bir tanıtımını yapmaktadır. Türk tarih literatüründe pek fazla bilinmeyen *An Illustrated History Of The USA, Longman Group UK Limited 1990*" adlı eser kurgusuyla, Amerika'nın kuruluş yıllarının ilk fotoğraflarını sunması açısından önemli bir yere sahiptir.

Amerika'da Kolonyal Yaşam

İngilizler, 1733 yılında Kuzey Amerika'nın Atlantik kıyısı boyunca on üç ayrı koloniye sahipti. Koloniler kuzeyde New Hampshire'dan güneyde Georgia'ya kadar uzanıyordu. Çoğu insan onları üç ana gruba ayırdı. Her grubun kendi yaşam tarzı ve karakteri vardı³.

Kuzeyde Massachusetts merkezli New England grubu vardı. Puritenler zamanından beri New England halkı kıyı boyunca yayılmıştı. Çoğu, taşlı topraklarda çalışan ve kasaba ve köylerde kendilerini yöneten küçük çiftçiler ya da zanaatkarlardı⁴.

Diğer New Englandlılar yaşamak için denize bağımlıydı. Gemiler yapmak için bölge ormanlarının ağaçlarını kestiler. Bunlarla morina yakalamak ya da İngiltere ve Batı Hint Adaları ile

² Walter Sullivan, "On Those Who Came First to America," The New York Times, 19 May 1988, s.14-15; Carl Waldman, Atlas of the North American Indian., New York, Facts on File, Inc. 1985, s.72.

³ Bryn O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, Longman Group UK Limited 1990, p. 20.

⁴ W. Carlos Martyn, Pilgrim Fathers of New England: A History, New York, 1867, s. 18-25.

ticaret yapmak için yelken açtılar. Boston ve diğer kıyı kasabalarının refahları yapılan bu ticarete bağlıydı.⁵

New England'ın güneyindeki en yakın kolonilere Orta Koloniler deniyordu. En büyüğü New York ve Pennsylvania idi. New England'da olduğu gibi, insanların çoğu çiftçilikle yaşıyordu. Ancak New York ve Philadelphia şehirlerinde artan sayıda zanaatkar ve tüccar vardı. Philadelphia Pennsylvania'nın başkentiydi. 1770'e gelindiğinde 28.000 kişi ile Amerika'nın en büyük şehriydi.⁶

Şehirler ve ticaret

1710'da Amerikalıların çoğu çiftçiydi. Ancak insanları bir kısmı ticaret ve imalat yoluyla geçimini sağlayan büyük kentlerde yaşamaktaydı 28.000 nüfusuyla en büyük şehirlerden biri olan Philadelphia hakkında bir İngiliz ziyaretçi: "Şehrin durduğu yerde ilk ağacın kesilmesinin üzerinden yüz yıl geçmemiş olmasına rağmen şimdi geldiği noktada üç bin altı yüzden fazla evi var."⁷ diyerek şehrin sağladığı büyüme hızını hayretle karşılamıştı.

Philadelphia'nın büyüklüğü ziyaretçileri etkileyen tek şey değildi. Çoğu İngiliz şehirden çok önce, sokakları tuğlalarla kaplanmıştı ve sokak lambalarıyla geçeler aydınlatılmıştı. Bunun tek istisnası ayın parladığı zamandı, çünkü Philadelphia halkı parayı asla israf etmezlerdi.⁸

Philadelphia'dan sonraki en büyük şehirler, her biri yaklaşık 25.000 kişi ile New York ve Boston'du. Üç kasaba da refahlarının çoğunu İngiltere ile sürdürdükleri transatlantik ticaretin kârlarına borçluydu. Gemileri kürk, kereste, tütün ve pamuk ihraç ediyor ve moda için giysiler, kaliteli mobilyalar ve diğer imal edilmiş ürünleri geri getiriyordu.⁹ Bu ticaret, şehirler arasında tek bir Amerikan ulusuna ait olduğu hissini oluşmasına yardımcı oldu.¹⁰

Yeni bir yerleşim yapmak hep aynı şekilde başladı. Yerleşimciler ağaçlık araziye temizledikten sonra ağaçları kütük ve kalasalara kesti. Bunları inşa işlerinde kullandılar. Daha sonra ağaç kütüklerinin arasını sürdüler, tohumlarını ektiler ve dört ay sonra mısır ve buğday ekinlerini hasat ettiler.¹¹

⁵ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 20.

⁶ William J. Hinke, ed., trans., "Letters Regarding the Second Journey of Michel to America, February 14, 1703 to January 16, 1704, and His Stay in America till 1708," *The Virginia Magazine of History and Biography*, 24:1 (January 1916), p. 294.

⁷ 2 Susan E. Klepp & Billy G. Smith, eds. *The Infortunate: The Voyage and Adventures of William Moraley, An Indentured Servant* (Pennsylvania State University Press, 1992, 2d. ed., 2005), p. 28-30, 32-35..

⁸ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 21.

⁹ David S. Shields, ed., *American Poetry: The Seventeenth and Eighteenth Centuries* (The Library of America, 2007), p. 353-354.

¹⁰ Stella M. Sutherland, *Population Distribution in Colonial America*, New York, 1937, p. XÜ; *Annual Report of the American Historical Association*, 1931, p. 307.

¹¹ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 22.

Toprakları verimli olsaydı, yerleşimciler iyi yaşardı. Ancak toprak kayalıksa veya bitki besinleri bakımından fakir ise yaşam zor ve hayal kırıklığı yaratabilirdi. Zayıf toprağı olan yerleşimciler, daha verimli topraklarda tekrar denemek için genellikle çiftliklerinden ayrıldı ve batıya doğru hareket etti. İç bölgelere seyahat ederken, gittikçe daha az çiftlik ve köy geçtiler. Sonunda hiç yoktu. Avrupa yerleşimlerinin sona erdiği ve Kızılderililerin orman memleketlerinin başladığı bu bölgeye sınır adı verildi¹². Bu şekilde yeni yerleşimci dalgaları, verimli toprak arayışları için sınırı sürekli olarak batıya doğru itti. Genellikle çiftçilik için uygun olmayan arazilerin yanından geçerlerdi. Bu nedenle, sınır çiftlikleri ve köyler genellikle kilometrelerce uzunluğundaki yerleşilmemiş arazilerle sınırlanmıştı. Bir aile, en yakın komşularından bir günlük mesafede bulunabiliyordu. Bu tür nedenlerden dolayı, toplulukların sınırdaki insanlar, ihtiyaç duydukları neredeyse her şey için kendilerine güvenmek zorunda kaldılar. Kendi yiyeceklerini yetiştirdiler ve kendi evlerini inşa ettiler. Giydikleri kıyafetleri ve kullandıkları aletleri yaptılar. Kendi müzik, eğlence, sanat ve dini ibadet biçimlerini geliştirdiler¹³.

Bu sınır yaşam biçiminden özel bir ruh ya da tavır ortaya çıktı. İnsanların sert, bağımsız ve kendine güvenen olması gerekiyordu. Yine de, değerli topraklar, evler ve ahırlar inşa etmek gibi görevlerde birbirlerine yardım ederek, birlikte yeni bir yaşamın oluşmasına katkıda bulundular. Bu iki fikrin birleşimi - bireylerin kendilerine yardım etmesi gerektiğine dair güçlü bir inanç ve aile ile işbirliği yapma ihtiyacı - insanların eşit olduğu ve hiç kimsenin özel hak ve ayrıcalıklara sahip olmaması gerektiği hissini güçlendirdi¹⁴.

Sınır yaşam tarzı, Amerika'da demokratik fikirlerin gelişmesine yardımcı oldu. Bugünün Amerikalıları, modern Amerika Birleşik Devletleri'nin en iyi değerlerinin ve tutumlarının çoğunun, öncü atalarının sınır deneyimlerine kadar uzandığını düşünmektedirler¹⁵.

Daniel Boone ve Wilderness Yolu

1760'larda, batıya doğru hareket eden karaya aç Amerikalı yerleşimcileri ancak Appalachian Dağları durdurabilmişti. Bu sık ormanlık dağ silsilesi, kabaca Kuzey Amerika'nın Atlantik kıyısına paralel yüzlerce mil uzanırdı¹⁶.

Yerleşimciler Appalachianların eteklerine vardıklarında batıya doğru takip ettikleri nehirleri tıkayan şelaleler ve akıntılar buldular. 1775'te Daniel Boone adlı bir avcı ve kaşif, bir yerleşimci

¹² Albert L. Olson, *Agricultural Economy and the Population in Eighteenth-Ctntury Connecticut*, New Haven, 1935. Connecticut Tercentenary Commssion, No. 40, p. 18.

¹³ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 22.

¹⁴ Ellen D. Larned, *History of Windham County, Connecticut*, Worcester, 1874, vol. I, p. 263.

¹⁵ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 22.

¹⁶ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 22.

grubunu dağlara götürdü¹⁷. Boone'un "çölü geçmek için Tanrı tarafından görevlendirildiğini" iddia ettiği söyleniyor. Otuz baltacıdan oluşan bir grupla Appalachian'larda doğal bir geçit sağlayan ormanlık Cumberland Gap'tan yeni bir yol inşa etti ve bu yola sonradan Vahşi Yol adı verildi¹⁸.

Cumberland Gap'in ötesinde zengin, inişli çıkışlı çayırlar uzanıyordu¹⁹. Takip eden yıllarda Boone tarafından inşa edilen Wilderness yolu binlerce yerleşimcinin atlarla, vagonlarla ve sığırlarla bu verimli topraklara taşınmasını sağladı. Gelen göçmenler Amerika'nın Kentucky ve Tennessee eyaletlerini oluşturmaya başlamışlardı²⁰.

Valiler ve meclisler

Amerika'daki tüm İngiliz kolonileri bir temsili hükümet geleneğini paylaştı. Bu hükümet geleneği, insanların nasıl yönetilecekleri konusunda söz sahibi oldukları anlamına gelen yeni bir yönetim anlayışıydı. Her koloninin kendi hükümeti vardı. Bu hükümetin başında, çoğu durumda İngiliz kralı tarafından seçilen bir vali bulunurdu. Bu valiler şehri yönetebilmek için kolonistler tarafından seçilen meclislerle çalışmak zorundaydı²¹.

Kolonilerin çoğunda, bir toprağa sahip olan tüm beyaz erkekler oy kullanma hakkına sahipti. Pek çok sömürgeci toprak sahibi olduğu için böyle bir seçimde herhangi bir Avrupa ülkesinden çok daha fazla insanın oy kullanması anlamına geliyordu²².

Devrimin Kökleri

On sekizinci yüzyılda Britanya ve Fransa arasında birkaç büyük savaş meydana gelmiştir. Bu savaşların çoğu Fransa'nın, Kuzey Amerika'da Kanada ve Louisiana gibi büyük eyaletlerde hak iddia etmesi, hatta sahibi olduğunu iddia etmesinden kaynaklanmıştır. Kanada veya New Franklin, St. Lawrence Nehri'nden kuzeye ve Atlantik kıyısındaki İngiliz kolonilerinin sınır bölgelerine doğru güneye uzanıyordu. Louisiana ise Mississippi Nehri tarafından sulanan tüm toprakları içeriyordu²³.

On sekizinci yüzyılın ortalarında, bu geniş alanların her ikisinin de ormanlarının ve ovalarının çoğu hala Avrupalılar tarafından keşfedilmemişti. Fransızların bunlara sahip olma iddiası, önceki yüzyılda iki ünlü kaşif tarafından yapılan yolculuklara dayanıyordu. Bu kaşiflerden ilki Samuel de

¹⁷ H. Addington Bruce, Daniel Boone and the Wilderness Road, The Macmillan company 1910, s. 126 vd.

¹⁸ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 22.

¹⁹ Jere L. Krakow, Location Of The Wilderness Road At Cumberland Gap National Historical Park, Ağustos 1987,

²⁰ Clarke Dunlap. "A Remote Sensing Pilot Study On The Problem Of Locating And Mapping The Boone's Trace Portion Of The Historic Wilderness Road In Kentucky: 1775-1795," (unpublished typewritten manuscript, 1983), 181 p..

²¹ Ganong, W.F., "Translator's Preface," in Biggar, H.P. (ed.), *The Works of Samuel de Champlain*, Toronto: The Champlain Society, 1922. 88.

²² O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 23.

²³ Biggar, H.P. (ed.), *The Works of Samuel de Champlain*, Toronto: The Champlain Society, 1922., s. 55.

Champlain'di. 1603'ten itibaren Champlain, St. Lawrence Nehri'nin iki yakasındaki arazileri araştırdı ve orada ticaret merkezleri kurdu. Bunlar daha sonra Quebec ve Montreal şehirlerine dönüştü.²⁴

Diğer Fransız kaşif Rene La Salle idi. La Salle bir kürk tüccarı, kaşif ve imparatorluk kurucusuydu. 1670'lerde Mississippi vadisini keşfetti. "Neredeyse hepsi o kadar güzel ve çok bereketli ki," diye yazdı. "O kadar çok çayır, dereler ve nehirlerle dolu ki, burada kolonileri desteklemek için gereken her şeyi bulabilirsiniz."²⁵

La Sale 'Mississippi'de binlerce mil boyunca kürek çekti. Sonunda Meksika Körfezi'ne ulaştı. Birkaç yıl sonra Fransızlar orada bir ticaret karakolu kurdular. Gelecek yıllarda burası New kenti oldu. Fransızların Louisiana'daki iddiaları hem İngiliz hükümetini hem de Amerikan sömürgecilerini endişelendiriyor. Hatta Fransızlar, İngilizlerin batıya doğru ilerlemelerini enellemek için Mississippi vadisini işgal etmek istediler. Bu ve diğer müdahaleler sonrasında, 1758'de İngiltere ve Fransa Yedi Yıl Savaşlarına başlayınca İngiliz başbakan Williant Pitt, Kuzey Amerika'ya para ve asker gönderdi. 1758'de Hrinsh ve sömürge güçleri, Louisburg Körfezi'ndeki St. Lawrence ve Ohio Nehri üzerinde bulunan Fort Duquesne'deki Fransız kalelerini ele geçirdiler.. 1759'da da Quebec'i aldılar. 1760'da Montreal düştü. 1763'te imzalanan barış anlaşmasıyla savaş sona erdi. Mississippi Nehri, Britanya'nın bir imparatorluk sınırı oldu. Elde edilen bu zafer, Amerikan kolonileriyle doğrudan çatışmaya girmesine yol açtı ve Fransızların son yenilgisinden önce, daha iyi toprak arayışındaki kolonistler, bölgede yaşayan Amerikan kabileleri ile birlikte Appalachian Dağları üzerinden Ohio vadisine doğru hareket etmeye başladılar. Bunun üzerine İngiliz kralı III.George, 1763'te bir bildiri yayımlayarak Kolonistlerin, Amerikalılarla uygun anlaşmalar yapılincaya kadar Appalachian Dağlarının batısına yerleşmelerini istedi.²⁶

Kralın ilanı kolonistleri kızdırdı. İngiliz hükümeti onlara şeker, kahve, tekstil ve diğer malların ithalatına yeni vergiler ödemeleri gerektiğini söyleyince daha da öfkeleniler. Hükümet onlara kendi beslenmelerini ve barınaklarını kendilerinin bulmaları gerektiğini de söyledi. Askerleri kolonilerde tutmayı planlayan bu emirler İngiliz siyasetçilere son derece adil görünüyordu. Fransız ve Hint Savaşı sırasında İngiliz vergi mükelleflerine kolonileri savunmaları için büyük paralar sarf edilmişti. İngilizler bu paraların bir kısmını geri alabilmek için çeşitli yollar aradılar.²⁷ Ancak sömürgeciler itiraz ettiler. Tüccarlar, yeni ithalat vergilerinin kâr elde etmelerini zorlaştıracağına ve yaşam

²⁴ Joe C. W. Armstrong, Champlain (Toronto: Macmillan of Canada, 1987), 274 –81.

²⁵ Conrad E. Heidenreich and Edward H. Dahl, "The Two States of Champlain's Carte Geographique," Canadian Cartographer 16, no. 1 (1979): 1–16..

²⁶ Szabo, Franz A. J., The Seven Years War in Europe 1756-1763 (Harlow, 2008), p.202; Kunisch, Johannes, Friedrich der Grosse: der König und seine Zeit (München, 2004), p.400-401.

²⁷ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 25.

maliyetlerini artıracığına inanıyordu. Bu son itiraz, Amerikan siyasi yaşamında insanların hükümetlerin çok güçlü olmasına izin vermemesi gerektiği yönündeki inançlarını kuvvetlendirmişti²⁸.

Buna rağmen İngilizler durmadı ve 1765'te İngiliz Parlamentosu, kolonilerin savunması için para toplamak amacıyla, çıkardıkları özel vergi pullarını kolonilerin satın almalarını ve bu pulları gazetelere, ruhsatlara, vasiyetnamelere ve ipotek gibi yasal belgelere yapıştırmalarını istedi. Ancak bu zorlama bazı itirazlara sebep oldu. Virjinyalı Amerikalılar, ödedikleri vergilere karar vermeleri için kendi temsilcilerini seçme hakkına sahip olduklarını iddia ettiler²⁹. İngiltere Parlamentosunda hiç temsilcilerinin olmadığını ve bu durumda kendilerini vergilendirmeye de haklarının olamayacağını ifade ettiler. Bu tarihten sonra kolonistler "Temsil olmadan vergilendirme de olmaz" diyerek direnişe başladılar.

1765 yılında dokuz koloniden temsilciler New York'ta bir araya geldiler. "Pul Yasası Kongresi"ni kurdular ve Damga Yasasına muhalefet ettiler. Şehirlerin çoğunda öfkeli çeteler pulları satan hükümet yetkililerine saldırdı ve çoğu sömürgeci bu pulları kullanmayı reddetti³⁰.

Ticaret Kanunları ve "Uyuyan Köpekler"

1760'lara kadar Amerikalıların çoğu Britanya tarafından yönetilmekten oldukça memnun görünüyordu. Bunun önemli bir nedeni, Fransızların Kuzey Amerika'daki varlığıydı. Fransa, Kanada ve Louisiana'yı elinde tuttuğu sürece kolonistler kendilerini korumak için İngiliz donanmasına ve askerlerine ihtiyaç duyuyorlardı. Sömürgecilerin İngiliz yönetimini kabul etmelerinin bir başka nedeni de, İngiliz hükümetinin kolonyal işlere nadiren karışmasıydı³¹.

Bir asır önce Britanya Parlamentosu, Seyrüsefer Yasaları adı verilen bazı yasaları kabul etmişti. Bunlar, kolonilerin İngiltere dışında herhangi bir ülkeye ihraç etmelerinin yasak olduğu "numaralandırılmış mallar" adı verilen bazı ürünleri içermekteydi. Kolonistlerin bu kanunlara uymaktan kaçınması kolaydı. Uzun Amerikan sahil şeridi kaçakçılığı kolaylaştırıyordu. Sömürgeciler, yurt dışından gelen mallara ödemeleri gereken ithalat vergileri veya harçları pek umursamıyorlardı. Veriler hafifti ve dikkatsizce toplanıyorlardı. Birkaç tüccar onlara ödeme yapma zahmetine bile girmişti. Gemiler, gümrük memurlarının haberi olmadan yüklerini kimseciklerin bulunmadığı ıssız iskelelere boşaltabiliyordu.

Hobert Walpole adlı bir İngiliz Başbakanına ticaret yasalarını uygulamak için neden daha fazlasını yapmadığı sorulduğunda, "Uyuyan köpekler uyanmasın" diye yanıt verdi. Başbakan

²⁸ Black, Jeremy, *Warfare in the Eighteenth Century* (London, 1999), p.192-195 and Blanning, T.C.W., *The French Revolutionary Wars 1787-1802* (London, 1996), p.17.

²⁹ Luvaas, Jay (ed. and trans.), *Frederick the Great on the Art of War* (New York, 1999), p.77

³⁰ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 26.

³¹ Luvaas, *Frederick the Great on the Art of War*, p.176-192.

Amerika'daki sömürgecilerin bağımsız ruhunu iyi biliyordu ve onlarla herhangi bir sorun istemiyordu. Sorun, daha sonra bu tavsiyeyi unutan İngiliz politikacıların "uyuyan köpekleri" uyandırmasıyla başladı³².

Samuel Adams ve Boston Katliamı

Samuel Adams, Massachusetts'te İngiliz vergi kanunlarına karşı muhalefeti örgütleyen bir siyasetçi ve yazardı. "Temsil olmadan vergilendirme yapılmaması" fikrine inanıyordu. Makalelerinde ve konuşmalarında İngiliz hükümetinin kolonileri vergilendirme hakkına sahip olduğu iddiasına karşı çıkmıştı³³.

5 Mart 1770'te, bir Boston çetesi bir grup İngiliz askerine hakaretler yağdırmaya başladı. Kızgın sözler değiş tokuş edildi. Askerler üzerinde sopalar ve taşlar havada uçuşmaya başladı. Kalabalıktan biri bir askerin silahını almaya çalıştı ve asker onu vurdu. Sorumlu memurdan herhangi bir emir alınmadan başlanan ateş, kalabalıktan yüzlerce kişinin ölümüne sebep olan ve sonradan "Boston Katliamı" olarak anılan büyük bir katliama dönüştü³⁴.

Samuel Adams, "Boston Katliamı" nı İngilizlere karşı Amerikan fikrini harekete geçirmek için kullandı. Olayı barışçıl bir vatandaş grubuna yönelik kışkırtılmamış bir saldırı olarak tanımlayan bir mektup yazdı. Tüm kolonilere mektubun nüshalarını gönderdi. Açıklamasını daha inandırıcı hale getirmek için, Paul Revere adlı Bostonlu bir gümüşçüden "Katliam" ın dramatik bir resmini yapmasını istedi. Yüzlerce kopya basıldı. Adams'ın mektubu ve Revere'nin resmi kolonilerdeki binlerce kişi tarafından görüldü. Birlikte İngiliz yönetimine muhalefeti güçlendirmek için çok şey yaptılar³⁵.

Tüm bu muhalefet İngiliz hükümetini Pul Yasasını geri çekmeye zorladı. Ancak sömürgecilere vergilendirme hakkının olduğunu göstermeye kararlıydı. Parlamento, Bildirim Yasası adlı başka bir yasayı kabul etti. Bu, İngiliz hükümetinin "her durumda Amerika kolonileri ve halkı üzerinde tam güç ve yetkiye" sahip olduğunu belirten bir yasaydı³⁶.

1767'de İngilizler, kolonilerin yurt dışından ithal ettiği çay, kağıt, boya ve diğer çeşitli mallara yeni vergiler koydu. Yeni vergileri toplamak için Boston'da özel bir gümrük ofisi kuruldu. Yine sömürgeciler ödemeyi reddettiler. Boston'da isyan çıktı ve İngilizler düzeni sağlamak için asker

³² O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 26.

³³ Samuel Adams, "Samuel Adams to the Representatives of Boston, May 24, 1764," in *The Writings of Samuel Adams* vol I 1764-1769, edited by Harry Alonzo Cushing (G.P. Putnum, 1904), s. 5.

³⁴ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 27.

³⁵ Nathaniel Philbrick, *Bunker Hill: A City, A Siege, and a Revolution* (New York, New York: Penguin Books, 2013), s. 74.

³⁶ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 27.

gönderdi. İngilizlerin çay haricindeki tüm görevleri kaldırdığı 1770 yılına kadar daha az sorun yaşandı.³⁷

Ancak Massachusetts'teki bazı sömürgeciler, tartışmayı devam ettirmeye kararlıydı. Aralık 1773'te, bir grup Mohawk Kızılderilileri kılığında Boston limanında İngiliz ticaret gemilerine bindiler ve 342 kasa çayı denize attılar. "Umarım Kral George çayındaki tuzu sever," dedi biri.

İngilizlerin bu "Boston Çay Partisi" ne cevabı, Massachusetts'i cezalandırmak için bir dizi yasa çıkarmak oldu. Kolonistler kısa süre sonra bu yasalara "Dayanılmaz Eylemler" demeye başladı. Boston limanı, çayın parası ödenene kadar tüm ticarete kapatıldı. Oraya düzeni sağlamak için daha fazla asker gönderildi. Massachusetts sömürge meclisinin yetkileri büyük ölçüde azaldı.³⁸

1 Haziran 1774'te, İngiliz savaş gemileri, hiçbir geminin içeri veya dışarı çıkmadığından emin olmak için Boston limanının ağzında pozisyon aldı. Birkaç ay sonra, Eylül 1774'te bir grup sömürge lideri Philadelphia'da bir araya geldi. İngiliz baskısı olarak gördüklerine karşı çıkmak için Birinci Kıta Kongresi'ni kurdular.

Kıta Kongresi, İngiliz kralına sadık olduğunu iddia etti. Ancak tüm Amerikalıları, İngiliz mallarını almayı reddederek Massachusetts halkını desteklemeye çağırdı. Pek çok sömürgeci bundan daha ileri gitti. Kendilerini yarı zamanlı asker veya "milis" grupları halinde örgütlemeye ve silah ve mühimmat toplamaya başladılar.³⁹

Bağımsızlık Savaşı

18 Nisan 1775 gecesi, 700 İngiliz askeri Boston'dan sessizce yürüdü. Amaçları, isyancı sömürgecilerin yakınlardaki bir kasaba olan Concord'da depoladıkları silahları ve cephaneleri ele geçirmektir.⁴⁰ Ancak sömürgeciler, askerlerin cenazeye dönüştüğü konusunda uyarıldı. Boston'daki Rallers kilisesinin kulesine sinyal lambaları asıldı ve iki hızlı binici, Paul Revere ve William Dawes atlarına atladılar bu haberlerle doğrudan uzaklaştılar.

Lexington köyünde İngilizler, yollarını engelleyen yetmiş Amerikalı milis, çiftçi ve esnaf buldu. Bu yarı zamanlı askerler "Minutemen" olarak biliniyordu. Bunun nedeni, ihtiyaç duyduklarında - bir dakika içinde - derhal silahlanmaya söz vermeleriydi.⁴¹

İngiliz komutan, Minutemen'in evlerine dönmesini emretti. Reddetteler. Sonra biri, kimse kim olduğunu bilmiyor, vuruştan yoruldu. Diğer saldırılar İngiliz askerlerinin saflarından geliyor.

³⁷ Ron Chernow, *Washington: A Life*, (The Penguin Press, 2010), s. 186.

³⁸ Benjamin Woods Labaree, *Boston Tea Party* (New York: Oxford UP, 1964), 73; Merrill Jensen, *The Founding of a Nation* (New York: Oxford UP, 1968), 433..

³⁹ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 27.

⁴⁰ Stephen H. Browne, "Remembering Crispus Attucks: Race, Rhetoric, and the Politics of Commemoration," *Quarterly Journal of Speech* 85 (1999), s. 169.

⁴¹ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 28.

Sekiz Minutemeli öldürülmüştü. İlk çarpışmalar Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nın yapılacağı güne bir hazırlık niyetindeydi. İngiliz askerleri birkaç saat sonra Concord'a ulaştılar ve oradaki bazı silah ve barutları imha ettiler. Ancak Boston'a dönmek için yola çıktıklarında yüzlerce Minutemel daha toplanmıştı. Boston yolunun her iki yanındakinini kaplayan ormandan ateş açmaları sonucu 273 İngiliz askeri öldürülmüştür. Askerler Boston'a geri döndüklerinde şehri bir grup silahlı Amerikalının kuşattığını gördüler.⁴²

Sonraki ay, Mayıs 1775, Philadelphia'da ikinci bir Kıta Kongresi toplandı ve bir Amerikan ulusal hükümeti kurulması çalışmalarına başlandı. George Washington komutasında 17.000 kişilik bir ordu kuruldu. Washington, "Fransız ve Hint Savaşı'nda savaşıma deneyimi olan bir Virginia toprak sahibi ve araştırmacısıydı. Kıta Kongresi ayrıca dost Avrupa ülkelerinden - özellikle İngiltere'nin eski düşmanı olan Fransa'dan - yardım istemek için temsilciler gönderdi.⁴³

Ertesi yıl Massachusetts'in ötesine yayılan çatışmalar tam teşekküllü bir savaşa dönüşmüştü. 2 Temmuz 1776'da Kıta Kongresi nihayet Amerikalıların kaçınılmaz olduğuna inandıkları adımı attı. Britanya ile olan tüm siyasi ilişkileri kesti ve Birleşik Koloniler özgür ve bağımsız devletler olarak 4 Temmuz'da Bağımsızlık Bildirgesi'ni yayınladılar.⁴⁴

Amerikan tarihinin en önemli belgesi olan bu bildirme, Virjinyalı Thomas Jefferson tarafından yazılmıştır. Kolonilerin "özgür ve bağımsız devletler" olduğunu yineledikten sonra, resmen onlara Amerika Birleşik Devletleri adını verdi.

Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan Kıta Kongresi'nin ilk üyelerinden biri Massachusetts'ten John Hancock'du. Hancock kalemi aldı ve Amerika Birleşik Devletleri adını büyük, net harflerle "yeterince büyük" yazdı, dedi, "Kral George'un gözlükleri olmadan okuyabilmesi için."⁴⁵

Bağımsızlık Bildirgesi, kolonilerin yeni bir ulus olduğunun bir ifadesinden daha fazlasıydı. Ayrıca yapılan değişikliğin arkasındaki fikirleri de belirledi. Tüm insanların "Yaşam, özgürlük ve mutluluk arayışı" için doğal bir hakka sahip olduğunu iddia etti. Ayrıca, hükümetlerin, ancak yönettiklerinin onayına sahiplerse, yönetilenlerin rızasına sahiplerse, yönetme hakkını haklı olarak talep edebileceğini söyledi. " Bu tür fikirler, sömürgecilerin atalarının İngiltere'den getirdikleri politik geleneklerin merkezi bir parçasıydı. Sömürge liderleri, John Locke adlı bir İngiliz siyaset düşünürünün yazılarını da incelemişlerdi. Jefferson gibi insanlar, yeni bir demokratik hükümet tanımlamak için Locke'un fikirlerini Amerika'daki kendi yaşam deneyimleriyle birleştirdiler. Bu yeni

⁴² O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 28.

⁴³ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 28.

⁴⁴ John Anthony Scott, *Trumpet of a Prophecy: Revolutionary America, 1763-1783* (New York: Alfred A. Knopf, 1969), 64-65..

⁴⁵ *The Declaration of Independence*, Oxford University Press, 1947, s. 3-7.

tanım, hükümetlerin halk tarafından seçilen temsilcilerden oluşması gerektiğini söylüyordu. Ayrıca, hükümetlerin var olmasının temel sebebinin bireysel vatandaşların haklarını korumak olduğunu söyledi⁴⁶. Bazı erken başarılarından sonra, Amerikalılar İngilizlere karşı savaşta kötü performans gösterdi. Washington'un ordusu, etkili bir savaş gücünden daha çok silahlıydı. Adamlardan çok azının askeri eğitimi vardı ve çoğu sadece kendilerine uygun olan emirlere uyuyordu. Memurlar, rütbeleri ve yetkileri konusunda sürekli tartışıyorlardı. Washington, adamlarını eğitmek ve onları disiplinli askerlere dönüştürmek için çalışmaya başladı. Eylül 1776'da, bağımsızlık Bildirgesi'nden sadece iki ay sonra, İngilizler New York'u ele geçirdi. Washington kardeşine, Amerikalıların savaşı kaybetmeye çok yaklaştıklarından korktuğunu yazdı⁴⁷.

Başarı ancak yaklaşık 6000 kişilik bir İngiliz ordusunu New York'un kuzeyindeki Saratoga'da Ekim 1777'de tuzağa düşürmelerinden sonra gelmeye başladı. İngiliz komutan erzaktan kesildi ve adamları açlıkla karşı karşıya kaldı ve teslim olmaya zorlandı. Amerikalılar mahkumlarını Boston'a götürdüler. Burada, mahkumlar Amerikalılara karşı bir daha asla savaşmayacaklarına yemin ettirildikten sonra gemilere bindirildiler ve İngiltere'ye geri gönderildiler.

Amerika'nın Fransa büyükelçisi Benjamin Franklin, Saratoga'daki zafer haberini aldığı anda çok sevindi, Fransız hükümetini Britanya'ya karşı Mücadele'ye katılmaya ikna etmek için büyük çaba harcadı. Şubat 1778'de Fransız kralı XVI. Louis Amerikalılarla bir ittifak imzaladı. Fransız gemileri, askerleri ve parası kısa süre sonra savaşta önemli rol oynamaya başladı⁴⁸.

1778'den itibaren çatışmaların çoğu güney kolonilerinde gerçekleşti. Burada savaş sona erdi. Eylül 1781'de. Birleşik Amerikan ve Fransız ordusunun başında olan George Washington, Virginia sahilindeki Yorktown'da General Cornwallis komutasında 8.000 İngiliz askerini kuşattı. Cornwallis endişeliydi, ancak İngiliz gemilerinin gelip ordusunu kurtarmasını veya güçlendirmesini bekliyordu. Beklenen gemiler Yorktown'dan geldi, ancak bunlar İngilizler değil Fransızlardı. Tuzağa düşen Cornwallis 17 Ekim 1781'de ordusunu Washington'a teslim etti. Haber Londra'ya ulaştığında İngiliz Başbakanı Lord North umutsuzluk içinde ellerini kaldırdı. "Her şey bitti!" dedi ve ağladı⁴⁹.

Amerika'nın kuzeyinde kurulmaya başlayan bu yönetim haklı çıktı. İngilizlerin güçlerini Amerika'dan çekmesinde önemli rol aldılar ve İngiliz ve Amerikan temsilcileri barış şartlarını tartışmaya başladılar. Eylül 1783'te imzalanan Paris Antlaşması'nda İngiltere, eski kolonilerini bağımsız bir ulus olarak resmen tanıdı. Antlaşma, yeni Amerika Birleşik Devletleri'ne kuzeyde

⁴⁶ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 29.

⁴⁷ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 30.

⁴⁸ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 31.

⁴⁹ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 31.

Kanada'dan güneyde Florida'ya ve Atlantik kıyılarından Mississippi Nehri'ne kadar tüm Kuzey Amerika'yı verdi⁵⁰.

Marquis de Lafayette

1777'de, yirmi yaşındaki bir Fransız aristokrat olan Marquis de Lafayette, Amerika'ya giderek kısmen yeni ve özgür bir toplum için savaşmak istedi. Ama aynı zamanda Fransız ve Hint Savaşı'nda İngilizlerle savaşırken ölen babasının intikamını da almaya geldi⁵¹.

Lafayette, Amerikan ordusunda ücretsiz olarak görev yaptı ve George Washington'un kadrosunda tümgeneral oldu. Sonraki dört yıl içinde birçok yerde savaştı, cesur ve kararlı bir asker olduğunu kanıtladı. Washington'un saygısını ve dostluğunu kazandı ve 1781'de Yorktown'da İngilizlerin son yenilgisinde rol oynadı. Savaş sona erdiğinde Lafayette Prance'e döndü. Orada Amerikan çıkarlarını desteklemeye devam etti. Fransız devrimi 1789'da patlak verdiğinde, siyasi muhalifler Lafayette'i hapse attırdı ve mülklerini ele geçirdi. Ancak Lafayette'nin Amerikalı arkadaşları onu unutmadı. 1794'te Kongre 24.424 dolarlık kefaletini ödemeyi oyladı. Birkaç yıl sonra ona Louisiana'da çok büyük bir arazi verildi.

1824'te artık yaşlanan Lafayette, Amerika Birleşik Devletleri'ni ziyaret etmek için döndü. Amerikan halkı onu bir kahraman, uluslarının doğuşunun yaşayan sembolü olarak karşıladı⁵².

Yeni Milletın Oluşturulması

Paris Antlaşması ABD'yi bağımsız bir ulus olarak tanıdı. Ama bugün olduğu gibi tek bir millet değildi. 1783'te Amerikalıların çoğu, kendi eyaletlerine, yeni Amerika Birleşik Devletleri'nden daha fazla sadıktı. Kendilerini önce Amerikalı olarak değil, Virginialı veya New Yorklu olarak görüyorlardı.

Her bireysel Amerikan devletinin kendi hükümeti vardı ve merkezden oldukça bağımsız bir ülke gibi davranıyorlardı. Kendi yasalarını ve işlerini nasıl düzeltereğine dair kendi kararlarını alabiliyorlardı. Yeni Amerika Birleşik Devletleri'nin karşılaştığı ilk büyük sorun, bu bazen kavgacı küçük ülkeleri bir birleşik ulus olarak nasıl birleştireceğiydi. Kurtuluş Savaşı sırasında eyaletler, her devletin temsilci gönderdiği ulusal bir Kongre'de birlikte çalışmayı kabul etmişlerdi. Devletlerin birbirleriyle işbirliği yapmaları için bu planı oluşturan anlaşmaya Anicks of Confederation adı verildi. Bu Konfederasyon 1781 yılında faaliyete geçirilmiştir.

Konfederasyon Maddeleri uyarınca Amerika Birleşik Devletleri'nin merkezi hükümeti çok zayıftı. Belirli haklar verilmişti, ancak bu hakları etkin kılma yetkisi yoktu. Kongre, bir Birleşik

⁵⁰ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 31.

⁵¹ Complete History of the Marquis de Lafayette, Major General in the Army of the United States of America, in the War of Rebolution, September 1825, s. 1 vd.

⁵² O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 31.

Devletler ordusu ve donanması kurmak için oy kullanabilirdi, ancak yalnızca eyaletlerden isteyerek asker ve denizciler elde edebilirdi. Para harcamak için oy kullanabilirdi, ancak parayı toplamak için vergi toplama yetkisi yoktu. Bu durum ciddi sorunlara neden oldu. Örneğin, Kongre Fransa'ya olan borçlarını ödemek için paraya ihtiyaç duyduğunda, bazı eyaletler ödemeyi reddetti. Kurtuluş Savaşı sona erdiğinde, bireysel devletler giderek daha çok bağımsız uluslar gibi davranmaya başladı. Bazıları diğerlerine karşı vergi engelleri oluşturan kararlar alabilmişlerdi. New York, komşu eyalet Connecticut'tan ithal edilen yakacak oduna ve başka bir komşudan gelen tavuk ve yumurtalara ağır ithalat vergileri koyabiliyordu. New Jersey gibi bazı yerlerde eyaletler, belirli sınır arazisi parçalarının kime ait olduğuna karar vermek için birbirleriyle savaşıyorlardı. Merkezi hükümetin zayıflığı, yeni ABD'nin yabancı ulusların saygısını veya yardımını kazanmasını zorlaştırdı. İngilizler, Amerikan hükümetinin uğraşmaya değmeyecek kadar zayıf olduğunu düşünüyordu. III. George, Amerikalıların yakında İngiliz İmparatorluğu'na yeniden katılmak için yalvaracaklarından çok emin görünüyordu⁵³.

Bağımsızlık Savaşı sırasında Amerikalıların müttefiki olan Fransa bile Kongre'yi gerçek bir hükümet olarak tanımayı reddetti. Şu anda Fransa'daki Amerikan temsilcisi olan Thomas Jefferson, ne yazık ki Amerika Birleşik Devletleri'nin Paris'te elçilikleri olan tüm ülkeler arasında en az önemli ve en az saygı duyulan ülke olduğunu yazdı. Pek çok Amerikalı gelecek için endişelendi. Borçlarını ödemeyi reddederlerse diğer ulusların güvenini nasıl kazanabilirler? Eyaletler kendi aralarında tartışmaya devam ederse, ülke nasıl refaha kavuşabilirdi? George Washington genellikle iyimserdi. Ama o bile şunu yazdı: "Yarı aç, topallayan, her zaman koltuk değnekleriyle hareket eden ve her adımda sallanan bir hükümetin en kötü sonuçlarını tahmin ediyorum."⁵⁴

Amerika Birleşik Devletleri'nin hayatta kalması için Konfederasyon Maddelerinde değişiklikler olması gerektiği açıkta. Şubat 1787'de Kongre, her eyaletten Philadelphia'daki bir toplantıya bu tür değişiklikler hakkında konuşmak için delege göndermesini istedi. En küçük eyalet olan Rhode Island bu daveti reddetti, ancak diğer on iki eyalet kabul etti. Toplantı Anayasa Konvansiyonu olarak anıldı. Mayıs 1787'de başlayan kongreye elli beş kişi katıldı. Tartışmalarına liderlik etmesi için George Washington'u seçtiler.

Anayasa Konvansiyonu delegeleri ihtiyaç duyulan değişiklikler konusunda fikir birliğine varamadı. Bazıları, tek tek devletlerin haklarını korumak konusunda endişeliydi. Aynı zamanda çoğu, daha güçlü bir merkezi hükümet istiyordu. Hepsisi zengin insanlardı ve daha güçlü bir merkezi hükümetin mülklerini ve ticari çıkarlarını koruyacağına inanıyorlardı.

⁵³ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 32.

⁵⁴ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 33.

Anayasa Konvansiyonunun asıl amacı basitçe Konfederasyon Maddelerini revize etmektir. Ancak delegeler bundan fazlasını yaptı. Yeniden başladılar ve Birleşik Devletler için tamamen yeni bir hükümet sistemi geliştirdiler. Bu hükümetin planını Birleşik Devletler Anayasası adlı bir belgede belirlediler.

Anayasa, Amerika Birleşik Devletleri'ne "federal" bir hükümet sistemi verdi. Federal sistem, yönetme gücünün paylaşıldığı bir sistem haline getirildi. Merkezi veya federal bir makamın bir kısmı vardır ve geri kalanı ülkeyi oluşturan ayrı bölgelerdeki yerel makamların elindedir.⁵⁵

Yeni Anayasa, bireysel eyalet hükümetini hâlâ geniş bir yetkiler yelpazesine bıraktı. Bu, federal hükümeti eskisinden çok daha güçlü hale getirdi. Ona vergi toplama, silahlı kuvvetler örgütlenme, yabancı ülkelerle antlaşmalar yapma ve her türlü ticareti kontrol etme gücü verdi.

Anayasa, federal hükümetin sorumluluğunu üstlenmesi için Başkanı çağırarak ulusal bir liderin seçilmesi için düzenlemeler yaptı. Ulus hükümetinin "uygulayıcı" tarafının başına geçecekti. Ülkenin günlük işlerini yürütmek ve insanların yasalara uyduğunu görmek onun işi olacaktı.⁵⁶

George Washington ve Viski İsyanı

1788'de George Washington, Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk Başkanı seçildi. New York o zamanlar ülkenin başkentiydi. 30 Nisan 1789'da, Washington "Amerika Birleşik Devletleri Anayasasını korumak ve savunmak için" ciddi bir yemin etti. Tören sona erdiğinde resmi olarak ulus hükümetinin kontrolünü ele aldı.⁵⁷

Washington, siyasi partilerin zararlı olduğuna inanıyordu. Daha sonra, onları caydırmanın "bilge bir halkın ilgi ve görevi" olduğunu söyledi. Öyle olsa bile, güçlü bir federal hükümeti tercih etti, bu yüzden federalist bir şekilde yönetme eğilimindeydi. 1794 "Viski İsyanı" ile başa çıkma biçimi buna bir örnektir.⁵⁸

Batı Pennsylvania'da çiftçiler tarafından yetiştirilen ana ürün mısırdı. Bunların bir kısmını viskiye dönüştürerek satıyorlardı. Federal hükümet viskiye vergi koyduğunda, Pennsylvania çiftçileri viski vergisini ödemeyi reddetmişlerdi. Onlara ödeme yaptırmaya çalışan federal vergi tahsildarlarının veya "gelir acentelerinin" evlerini yaktılar.⁵⁹ Washington, federal hükümetin haklarını desteklemek için 15000 kişilik bir ordu gönderdi. Askerleri karşılarında gören asiler sessizce evlerine gittiler.⁶⁰

⁵⁵ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 33.

⁵⁶ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 33.

⁵⁷ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 34.

⁵⁸ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 34.

⁵⁹ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 34.

⁶⁰ Leland D. Baldwin, *Whiskey Rebellion: The Story of a Frontier Uprising*, (University of Pittsburgh Press: Pittsburgh, 1939), p. 62.

Viski İsyanı herhangi bir savaş olmadan çöktü. Askerler liderlerden birkaçını tutukladı, ancak daha sonra Başkan onları affetti. Bundan sonra viski vergisini ödemeye karşı daha organize bir direnç kalmadı. Ancak birçok sınır çiftçisi vergilendirilmeyen viski yapmaya devam etti. Ormanda, gelir ajanlarının bulamadığı yerlerde saklanmış mağaralarda üretime devam ettiler. Bu tür yasadışı "kaçak içki" genellikle geceleri yapıldığı için bugün de yapılmaya devam etmektedir⁶¹.

Anayasa, federal hükümetin üç konuda gücünü artırdı. Bu da söz konusu konularda bir "güç dengesi" oluşmasını sağlamıştır. Her şubeye, diğer ikisinin sahip olmadığı güçler verdi; her birinin diğer ikisi tarafından yapılan yanlış eylemleri durdurma hakları oluştu. Bu, hiç kimsenin veya grubun ulusun hükümetinin tam kontrolünü ele geçirecek kadar güçlü olamayacağından emin olmak içindi. Amerikan halkı, Britanya'nın demokratik olmayan bir şekilde yönetilmesine karşı isyan etmişti. Londra'daki kralın ve parlamentonun temsili olmayan yönetimini, bizzat Amerika Birleşik Devletleri'nde zalim bir merkezi hükümetin yönetimiyle değiştirmek istemediler.

Birçok Amerikalının başka bir korkusu daha vardı. Bu, federal hükümetin eyaletlerin gücünü kendi bireysel işlerini yürütmek için zayıflatmaya çalışabileceğiydi. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için anayasa, federal hükümetin tam olarak hangi yetkilere sahip olması gerektiğini ve eyaletlere hangi yetkilerin ayrılması gerektiğini söyledi. Anayasa kurallarına uymak kaydıyla devletlerin iç işlerini istedikleri gibi yürütmelerine izin verileceğini söyledi. Anayasada belirlenen yeni hükümet sistemi başlamadan önce, on üç eyaletin en az dokuzunda vatandaşların çoğunluğu tarafından onaylanması gerekiyordu. İnsanlar Anayasa lehine ve aleyhine konuşmalar yaptı ve gazete yazıları yazdı. Sonunda, taraftarlar tartışmayı kazandı. Haziran 1788'de, New Hampshire eyaleti meclisi Anayasa'yı kabul etme veya "onaylama" yönünde oy kullandı. Bunu yapan dokuzuncu devletti. Anayasa Mart 1789'da yürürlüğe girdi. Ama yine de tam olarak tamamlanmadı. 1791'de on değişiklik veya ekleme yapıldı. Bu yapılan değişikliklerin hepsine Haklar Bildirgesi denir⁶².

Haklar Bildirgesi'nin nedeni, orijinal anayasanın bireysel vatandaşların hakları ve özgürlükleri hakkında hiçbir şey söylememiş olmasıdır. Haklar Bildirgesi bunu değiştirdi. Tüm Amerikalılara din özgürlüğü, basın özgürlüğü, ifade özgürlüğü, silah taşıma hakkı, jüri tarafından adil yargılanma hakkı ve "acımasız ve olağandışı cezalara" karşı koruma vaat etti⁶³.

1801'de, 1797'de Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak George Washington'un yerini alan John Adams, Yüksek Mahkeme'ye yeni bir başkan atadı. Bu kişi mahkemenin kendisine resmi unvanını veren yeni baş yargıç John Marshall'dı. Marshall, Kurtuluş Savaşı sırasında Amerikan

⁶¹ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 34.

⁶² Engrossed Bill of Rights, September 25, 1789; General Records of the United States Government; Record Group 11; National Archives..

⁶³ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 35.

ordusunda savaşan 46 yaşında bir avukat ve politikacıydı. Marshall otuz beş yıl süreyle Yüksek Mahkeme Başkanı olacaktı. Ama en önemli kararını sadece iki yargıç olarak verdi⁶⁴.

Atandıktan yıllar sonra, Malbury V. Madison olarak bilinen 1803 tarihli bir hukuk davasında Marshall, Yüksek Mahkeme'nin belirli Amerikan kanunlarının anayasaya uygun olup olmadığına karar verme yetkisine sahip olduğunu belirtti. Yargıtay herhangi bir yasanın "Anayasaya aykırı" olduğuna karar verirse -yani buna katılmazsa- Mahkeme, yasayı yasadışı veya "geçersiz" ilan eder ve böylece uygulanmasını engeller⁶⁵.

Bu güç, "yargı denetimi gücü" olarak tanındı. Sahiplenmek için. Marshall, Amerikan anayasa hukukundaki en önemli temel fikri sağlam bir şekilde oluşturdu. Bu, Anayasanın anlamını belirleyen nihai merci Yüksek Mahkeme'dir. Yargıçları herhangi bir yasanın "anayasaya aykırı" olduğuna karar verirse yasa artık uygulanamayacaktı⁶⁶.

İlk Siyasi Partiler

Anayasa ve Haklar Bildirgesi, Amerikan siyasi yaşamının iki farklı yönünü örneklemektedir. Bir yandan insanlar, ülkenin güçlü ve verimli bir merkezi otoriteye ihtiyacı olduğunu gördüler. Öte yandan bireysel hak ve özgürlüklerini de korumak istiyorlardı. Bu konuların önemi hakkında farklı fikirler, Amerika Birleşik Devletleri'nde ilk siyasi paniği doğurdu⁶⁷.

Federalist Parti, güçlü bir başkan ve federal hükümeti tercih etmekteydi. Bu nedenle, güçlü bir merkezi hükümetin prensiplerini daha güvenli hale getireceğine inanan daha zengin insanlara hitap etti. Demokratik Cumhuriyetçi Parti daha az zenginleri cezbetti. Bunun nedeni, bireysel devletlerin haklarını desteklemesiydi. Küçük çiftçiler ve zanaatkarlar gibi insanlar için bu, kendileri gibi insanların hükümetin eylemlerini kontrol etmesini kolaylaştıracak gibi görünüyordu⁶⁸.

Sonuç

Amerika'da otoriter devletler sorunu çözüldükten sonra sıra yeni bir devletin kuruluşuna gelmiştir. Bu yeni devletin filizlenmesinde ilk ateşi yakan da Avrupa'da başlayan İngiliz, Fransız, İspanyol ve Alman sömürge yarışı ve rekabeti oldu. Bu rekabet yıllarından özellikle İngiltere ve Fransa dünyanın hemen yarısını işgal etmişti. İşgal edilen bölgeler ağır vergiler altında ezilirken, vergiyi ödemek zorunda kalanlar çeşitli bahanelerle önce İngilizlere karşı, daha sonra da İspanyol ve Fransızlara karşı direnişe geçmek zorunda kalmışlardır. Bu direnişleri örgütleyenler bir süre sonra kurulmuş olan kentleri birleştirmek ve buradan bir devlet çıkarmak için fitili ateşlediler. Sonunda çay

⁶⁴ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 35.

⁶⁵ James Bryce. *Amerikan Siyasi Rejimi*, İstanbul, Türk Siyasi İlimler Derneği, 1962, s. 14.

⁶⁶ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 35.

⁶⁷ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 35.

⁶⁸ O'Callaghan, *An Illustrated History Of The USA*, p. 35.

savaşları, içki savaşları derken küçük de olsa bir Amerika ortaya çıkmış oldu. Bu süreç 1774 sonunda bağımsız bir Amerika'nın kuruluşuna kadar devam ederken, Avrupa'daki rakip devletler kurulan bu yeni devletin hem rakibi hem de destekçisi durumuna geldiler. Bu destek çok kısa bir zaman sonra, 1490'larda Pasifiği geçerek yenedünyayı keşfeden ataların, beş yüz yıl sonra yeniden Avrupa'ya dönüşlerini temsil ediyordu. Ancak bu defa da Pasifiğin aşılp Amerika kıtasına gidiş sebeplerini hazırlayan nedenlerin bir benzeri Avrupa'ya dönüşe karşı duruyordu. Bu engeli aşacak olan şey ise yine muhtaciyet, yine düşmanın güçlü duruşuna verilecek destek olmuştur.

Kaynakça

Adams, Samuel, "Samuel Adams to the Representatives of Boston, May 24, 1764," in *The Writings of Samuel Adams vol I 1764-1769*, edited by Harry Alonzo Cushing (G.P. Putnum, 1904)

Annual Report of the American Historical Association, 1931.

Armstrong, Joe C. W., *Champlain*, Toronto: Macmillan of Canada, 1987.

Baldwin, Leland D., *Whiskey Rebellion: The Story of a Frontier Uprising*, (University of Pittsburgh Press: Pittsburgh, 1939), p. 62.

Biggar, H.P. (ed.), *The Works of Samuel de Champlain*, Toronto: The Champlain Society, 1922.

Browne, Stephen H., "Remembering Crispus Attucks: Race, Rhetoric, and the Politics of Commemoration," *Quarterly Journal of Speech* 85 (1999).

Bryce, James, *Amerikan Siyasi Rejimi*, Istanbul, Türk Siyasi İlimler Derneği, 1962.

Bruce, H. Addington, *Daniel Boone and the Wilderness Road*, The Macmillan company 1910.

Chernow, Ron, *Washington: A Life*, (The Penguin Press, 2010).

Complete History of the Marquis de Lafayette, Major General in the Army of the United States of America, in the War of Rebolution, September 1825.

Dor-Ner, Zvi and Scheller, William, *Columbus and the Age of Discovery*, New York, William Morrow and Company.

Dunlap, Clark, "A Remote Sensing Pilot Study On The Problem Of Locating And Mapping The Boone's Trace Portion Of The Historic Wilderness Road In Kentucky: 1775-1795," (unpublished typewritten manuscript, 1983).

Engrossed Bill of Rights, September 25, 1789; General Records of the United States Government; Record Group 11; National Archives..

Heidenreich, Conrad E.-Dahl, Edward H., "The Two States of Champlain's Carte Geographique," *Canadian Cartographer*, 16, no. 1 (1979): 1-16.

Hinke, William J., ed., trans., “Letters Regarding the Second Journey of Michel to America, February 14, 1703 to January 16, 1704, and His Stay in America till 1708,” *The Virginia Magazine of History and Biography*, 24:1 (January 1916).

Klepp, Susan E. & Smith, Billy G., eds. *The Infortunate: The Voyage and Adventures of William Moraley, An Indentured Servant* (Pennsylvania State University Press, 1992; 2d. ed., 2005).

Kunisch, Johannes, *Friedrich der Grosse: der König und seine Zeit* (München, 2004).

Labaree, Benjamin Woods, *Boston Tea Party* (New York: Oxford UP, 1964), 73; Merrill Jensen, *The Founding of a Nation* (New York: Oxford UP, 1968).

Larned, Ellen D., *History of Windham County, Connecticut*, Worcester, 1874, vol. I.

Luvaas, Jay (ed. and trans.), *Frederick the Great on the Art of War* (New York, 1999)

Martyn, W. Carlos, *Pilgrim Fathers of New England: A History*, New York, 1867.

O'Callaghan, Bryn, *An Illustrated History Of The USA*, Longman Group UK Limited 1990.

Olson, Albert L., *Agricultural Economy and the Population in Eighteenth-Cntury Connecticut*, New Haven, 1935.

Philbrick, Nathaniel, *Bunker Hill: A City, A Siege, and a Revolution* (New York, New York: Penguin Books, 2013)..

Scott, John Anthony, *Trumpet of a Prophecy: Revolutionary America, 1763-1783* (New York: Alfred A. Knopf, 1969).

Shields, David S., ed., *American Poetry: The Seventeenth and Eighteenth Centuries* (The Library of America, 2007).

Sullivan, Walter, “On Those Who Came First to America,” *The New York Times*, 19 May 1988.

Sutherland, Stella M., *Population Distribution in Colonial America*, New York, 1937.

Szabo, Franz A. J., *The Seven Years War in Europe 1756-1763* (Harlow, 2008).

The Declaration of Independence, Oxford University Press, 1947

Waldman, Carl, *Atlas of the North American Indian.*, New York, Facts on File, Inc. 1985.